

Parlar de lesbianisme, implica parlar de doble marginació: si la lesbiana, com a dona, sofreix opressió a tots els nivells socials i anul·lació de la seva pròpia identitat, com a lesbiana, és víctima d'una altra opressió molt més violenta: ES TOTALMENT IGNORADA, perquè a la dona se li ha negat una sexualitat pròpia i la lliure disposició del seu cos.

Per tant, la problemàtica de la lesbiana és conseqüència del tractament que ha rebut la dona a través de la història, de la qual, ha estat sempre absent com a protagonista: la seva història, és una història subterrània.

L'opressió femenina no comença amb el capitalisme, sinó que aquest l'ha heretada. L'opressió de la dona es remunta a l'obscuritat dels orígens del temps: quan l'home descobreix la seva contribució al fenomen de la reproducció, engreït pel poder del seu semen, deixa d'atribuir a la dona poders màgics de reproducció i la relega, mitjançant la força, a una situació inferior. És amb aquesta situació que la dona entra a la història. Però mentre tant, l'home ja ha desenvolupat un valor abstracte, que pesarà fins els nostres dies: EL PRINCIPI DE L'AUTORITAT.

Amb el desenvolupament dels factors de producció, que va permetre d'institucionalitzar la propietat privada, va sorgir la família patriarcal i la monogàmia de les dones: la situació de les dones de les classes propietàries, fou definida per la necessitat d'assegurar l'herència als fills mascles del cap de família. La submissió al pare i al marit era total. La família de les classes explotades i oprimides, acomplia dues funcions econòmiques fonamentals: la producció dels bens, i la reproducció biològica de la força de treball. Les dones del proletariat, s'havien incorporat a l'exèrcit industrial. Per altra banda, les dones de la classe alta i mitja, seguien confinades en la seva llar, i allu-

nyades de la producció econòmica.

Però en el moment que l'incorporació de la dona al món del treball començà a posar en perill la seva funció reproductora, se la tornà a recloure a casa. Aleshores, l'estructura familiar del proletariat va anar modificant-se i assemblant-se, cada vegada més, a l'estructura familiar de la classe burgesa, assegurant, així, el compliment d'una funció econòmica essencial per al sistema: la producció i manteniment de la força de treball, així com la transmissió de la ideologia dominant.

D'aquí, que la funció de la dona resti relegada a ésser únicament "madre y esposa casta y fiel", clar exponent del caràcter sexista, heterosexista i masclista de la societat:

Sexista, perquè codifica unes determinades conductes en funció de la divisió dels sexes (manera de sentir-se i manifestar-se com a home i com a dona).

Heterosexista, perquè limita, coarta i canalitza l'impuls sexual únicament i exclusivament a través de les relacions heterosexuals, restant, així, prohibit qualsevol altre tipus de relació sexual que no sigui reproductiu.

Masclista, perquè estableix la preponderància i superioritat del paper masculí sobre el femení.

És evident, que dins aquesta societat, definida amb aquests termes, la dona no gaudeix d'autonomia, se li adscribeix un paper femení en funció del paper absolut de l'home, passant a ésser propietat privada seva. D'aquesta forma, pesa damunt la dona, l'opressió sistemàtica més violenta i destructiva: una explotació per la discriminació sexual fins arribar a anul·lar-li aquesta sexualitat, una sexualitat que, en tenir únicament una funció reproductiva i ésser al servei del plaer de l'home i en funció de l'home, determina que la dona no sigui considerada com a posseïdora de sexualitat pròpia.

Conseqüentment, tota expressió sexual que no tenguí una finalitat reproductora, on no intervingui l'home i que, a més a més, sigui conseqüència d'una lliure elecció feta per una dona envers una altra dona, serà totalment ignorada i abusivament reprimida, utilitzada i, àdhuc, qualificada d'inversió i perversió sexual.

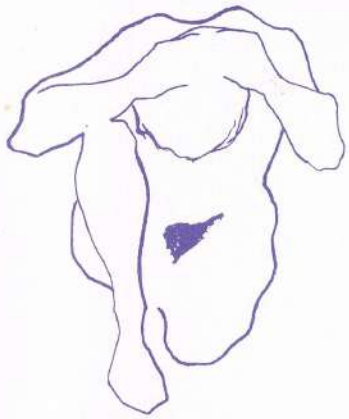
Així com l'homosexualitat masculina està prohibida i reprimida, precisament perquè està reconeguda, (perquè l'home sí té sexualitat pròpia) el lesbianisme és ignorat. Quan dues dones mostren llur afectivitat, aquesta difícilment és interpretada com una expressió sexual. Àdhuc, quan s'adverteix que dues dones "entenen", es cau sempre en tòpics.

- hom pensa que, entre elles, només hi ha una profunda afectivitat.
- hom pensa que han esdevingut lesbianes per manca d'un "bon mascle" que les faci sentir-se veraderament dones.
- hom pensa que quan trobin "el hombre de su vida", aquest, les redimirà de tan nefasta desviació.
- hom pensa que no són verdaderes dones.
- i hom pensa, també, que són lesbianes per una frustració: perquè cap home les ha volgut.

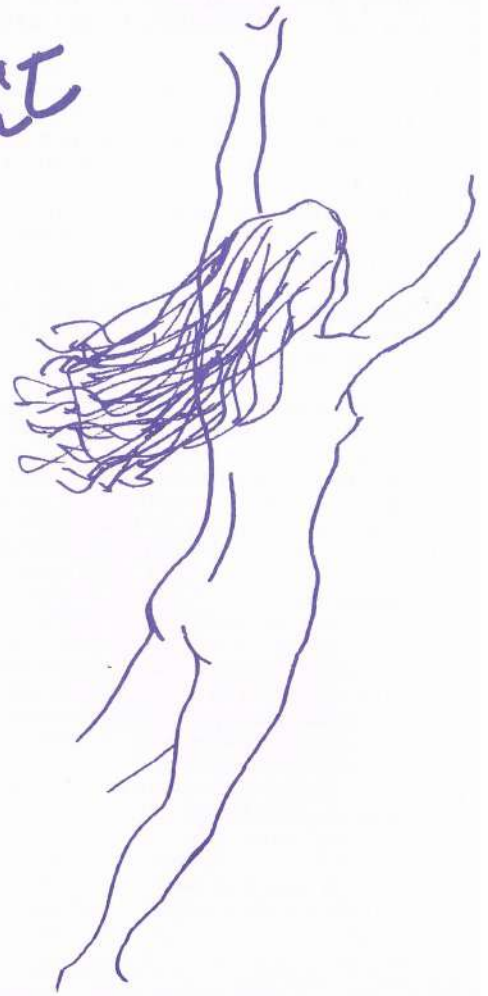
(Així com molts d'altres tòpics que no enumerem i que tots sabem ben bé).

Per no voler reconèixer la lesbiana, hom ha ignorat la seva existència a tots els nivells:

- El discurs de la Ciència ha estat un discurs masculí i ha oblidat sempre l'estudi de l'homosexualitat femenina. No existeix literatura científica sobre aquesta problemàtica, i la poca que hi ha, ha estat feta per heterosexuals o per homosexuals masculins.
- En el marc específic de la Psicologia i de la Psiquiatria, l'homosexualitat femenina, a més a més d'estudiar-se dins el capítol que fa referència a les perversions sexuals, hom ha donat

lestiana allibera't

sempre més importància a l'homosexualitat masculina i, molt de passada, es fa una referència al lesbianisme, dient: "También se dan casos de homosexualidad femenina".

-En el camp legal no ha tingut, tampoc, massa repercussions, encara que la "Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social", ens afecti igualment. És coneixen alguns casos aïllats d'haver-se aplicat dita llei a les dones: fa uns anys a Madrid i no fa pas gaire a Ciutat de Mallorca.

-La Sexologia ha presentat la sexualitat de la dona plena de tabús i prejudicis i, no és casual, que pel fet d'esser aquesta investigada i explicada a través d'un discurs també masculí, s'hagi manipulat aquest coneixement i inventat una sexualitat femenina que no té res que veure amb el que realment és la sexualitat de la dona.

D'altra banda, els partits polítics, malgrat voler fer una revolució ideològica, mai no han qüestionat el pilar fonamental de la societat patriarcal i autoritària, que començava amb la submissió de la dona per l'home, oblidant, així, la càrrega revolucionària del feminisme. El que nosaltres entenem per feminisme no és tan sols una lluita per aconseguir únicament una simple igualtat entre la dona i l'home, sinó que va molt més enllà: destruir els fonaments mateixos d'aquesta societat, és a dir, no deixar pedra sobre pedra.

Ara bé, essent la discriminació sexual la base de l'explotació de la dona, el feminisme ha llançat la consigna "sexualitat lliure", però no ha teoritzat sobre aquest alliberament sexual i, per tant, encara no ha reivindicat específicament i obertament el lesbianisme, malgrat que comenci a plantejar-se, encara que com una qüestió marginal.

Així, sempre cau sobre les lesbianes, la responsabilitat de demostrar la validesa del nostre plaer sexual, però és absolutament necessari que el Moviment d'Alliberament de la Dona comenci a afrontar

i a assumir aquest tema i les seves implicacions revolucionàries per a l'alliberament de la dona.

Amb la mesura que les dones només vulguin privilegi dins el sistema, només aconseguiran la integració del feminisme, i l'aspecte més negociable d'aquesta integració és negar el lesbianisme, això és negar qualsevol desafiament fonamental al fonament mateix del paper femení. No és casualitat que hom hagi penjat a les feministes l'etiqueta de "lesbianes", com a insult, quan han posat en qüestió i s'han negat a assumir el paper que la ideologia dominant els havia destinat com a dones.

"Lesbiana" és, doncs, una etiqueta inventada per a llançar-la contra qualsevol dona que s'atreveixi a questionar aquesta ideologia sustentadora de l'esquema bàsic heterosexual, per a llançar-la damunt qualsevol dona que s'atreveixi a posar en dubte els privilegis de l'home (inclòs aquell en què les dones són part d'un intercanvi entre homes). Quan la lesbiana posa això en perill, ràpidament se l'assimila mitjançant la seva utilització com a objecte sexual de consum dins la pornografia mundial: així ho veiem ja a les revistes d'aquest país, a les pel·lícules que produeix aquest país que, a més a més del contingut denigrant i plé de tòpics sobre el tema, és anunciat amb termes absolutament rebujables i condemnables. Tampoc és casual que als cabarets, el número fort i de més alt nivell d'excitació, sigui el "numeret lèsbic".

La manipulació és clara i el que és preten també. Davant la marginació més greu que sofreix la lesbiana, (ésser ignorada i no reconeguda), curiosament podem afirmar que l'única homosexualitat femenina reconeguda és la utilitzada dins la pornografia com a objecte sexual de consum.

Evidentment, a la ideologia burgesa no li interessa reconèixer els drets de la lesbiana ni les seves implicacions sociopolítiques, perquè reconèixer oficialment i públicament el lesbianisme, implicaria

acceptar que la dona té sexualitat pròpia i autònoma. Reconèixer això, tindria com a resultat l'enderrocament de tot l'edifici de la ideologia autoritària.

Si el lesbianisme constitueix una amenaça tal per al sistema, aleshores, QUES ES LA LESBIANA? LA LESBIANA ES LA DONA QUE S'IDENTIFICA COM A DONA, QUE S'ERIGEIX COM A SUBJECTE I OBJECTE DE LA SEVA PROPIA SEXUALITAT, QUE ES REIVINDICA DONA EN FUNCIO D'ELLA MATEIXA, QUE SUBVERTEIX TOTS ELS ESQUEMES I PAPERS QUE HAN DONAT LLOC A NORMES SEXUALS ESTABLERTES. En definitiva, LA LESBIANA ES LA DONA QUE, DE QUALSEVOL FORMA I BAIX LA CIRCUNTANCIA QUE SIGUI, ES REBEL. LA CONTRA LES LIMITACIONS I OPRESSIONS IMPOSADES PEL PAPER CONSIDERAT MES INFERIOR DE LA SOCIETAT: el paper femení.

Ara bé, tant el lesbianisme com l'homosexualitat masculina, són categories de comportament únicament possibles dins una societat sexista caracteritzada per una rígida divisió dels papers sexuals, doncs, a una societat lliure i sense classes, en la qual els homes no oprimissin les dones i fos possible expressar-se d'una manera natural, aquestes categories d'homosexualitat i heterosexualitat desapareixerien.

Per aquestes implicacions socioculturals i polítiques, per la marginació soferta, perquè hi ha una llei que ens castiga, perquè les lesbianes no volem ésser integrades o assimilades pel sistema i perquè tenim un lloc i una funció activa dins el procés revolucionari, hem constituït un Col·lectiu de Lesbianes que es defineix:

"Com a un grup revolucionari que lluita per l'alliberament de la lesbiana i, per tant, de la dona, dins el marc d'alliberament homosexual i del feminisme, objec-

tius que només es poden portar a terme en lluita conjunta amb els altres sectors oprimits del poble, per a la consecució d'una societat lliure i sense classes, la qual no s'aconseguirà només amb un canvi d'estructures, sinó també amb una àmplia lluita ideològica que porti a un canvi de mentalitat de tot el poble."

EL COL·LECTIU DE LESBIANES, s'ha integrat dins el FAGC pels següents motius:

- 1.-Actualment, és l'únic moviment que hi ha a Catalunya que lluita per l'alliberament homosexual i sexual en general. El principal punt reivindicatiu de la lesbiana, previament a qualsevol altra reivindicació, és el reconeixement que la dona té sexualitat pròpia i que la lesbiana existeix. Per tant creiem important que el FAGC, com a Front, integri col·lectius en el seu si, en aquest cas el de lesbianes, doncs, encara que la nostra lluita presenti uns punts de partida diferents, ens porta a uns objectius comuns amb el FAGC: LA LLIBERTAT SEXUAL.
- 2.-Tenint en compte que l'homosexual masculí, pel fet de ser-ho, no resta fora de les influències masclistes i que en el Manifest del FAGC es marca també una línia de lluita contra el masclisme, cal introduir dins el Front un Col·lectiu de Lesbianes, perquè a cada moment es pugui remarcar i debatre les manifestacions masclistes i les contradiccions que comporten, i no tan sols això, sinó també introduir un debat constant sobre el feminisme i el lesbianisme, no tan sols perquè se'ns accepti, sinó també perquè "s'entengui" i assumeixi la nostra lluita d'una forma activa, com una tasca molt important dins el FAGC i no com un afegit al FAGC.

Volem deixar clar que l'aspecte feminista del Col·lectiu, no preten un enfrontament amb l'home

pel fet d'ésser home, sinò amb la ideologia dominant pel que té de masclista, i de la qual els homosexuals masculins també en són portadors.

- 3.-La derogació de la "Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social" de 4-8-1970 i de tots aquells articles dels codis penal i militar que castiguin l'homosexualitat, l'escàndol públic, la "corrupció de menors", la prostitució, l'adulteri, l'amistament, els atemptats contra la moral, el pudor i els anomenats bons costums, i totes les relacions sexuals en general, sempre que no intervengui força, violència o abús de qualsevol tipus.

Ens hem integrat dins el FAGC adoptant la denominació de Col.lectiu, perquè la lesbiana presenta una doble problemàtica molt diferent a la dels homosexuals masculins i, per tant, precisem d'una teoria pròpia d'alliberament diferent, la qual ha d'ésser elaborada per nosaltres mateixes. Per aquest motiu, el Col.lectiu té, dins el FAGC, una organització pròpia i autònoma, mantenint-hi, però, una coordinació i unió en tasques i accions concretes.

Ara bé, com a dones, no podem portar tan sols la nostra lluita dins el FAGC, sinò també dins el Moviment d'Alliberament de la Dona, i és per aquest motiu que també estem integrades dins la Coordinadora Feminista.

Els objectius comuns amb el FAGC són:

- 1.-L'alliberament sexual en la seva totalitat i, específicament, l'accés a les llibertats per part de totes les lesbianes i els homes gais.
- 2.-Supressió dels conceptes de parella, matrimoni i família, sustentadors de l'opressió i transmissors de la ideologia dominant.

- 3.-No integració de l'homosexualitat, sinò supressió de les categories ideològiques d'homosexual, lesbiana, heterosexual, i la supressió dels papers masculí/femení, actiu/passiu, mascle/famella.
- 4.-Reconeixement de la sexualitat plural i, per tant, del desig homosexual com a una variant més del desig i expressió sexual general, variant que, com el desig heterosexual, es troba inclosa en la constitució del desig en tot subjecte.
- 5.-Conscienciar totes les lesbianes de la seva doble opressió, i de la necessitat de menar una lluita per a exigir els nostres drets i rompre l'aïllament i la ignorància en que ens trobem les lesbianes.

Les nostres reivindicacions són les incloses dins els 19 punts de la Plataforma del FAGC explicitades en el seu Manifest. A més, assumim les reivindicacions del Moviment d'Alliberament de la Dona i, exigim com a reivindicacions específiques de la lesbiana, les següents:

- Reconeixement de la sexualitat de la dona com a pròpia i autònoma, i no en funció de l'home.
- Reconeixement de l'existència de la lesbiana i destrucció dels tabús i prejudicis que pesen damunt ella.
- Informació objectiva, científica i no manipulada sobre sexualitat femenina.
- Amnistia per a la dona i derogació de totes les lleis sexistes que la discriminen i, finalment,
- Reivindiquem el terme "LESBIANA" perquè considerem que la càrrega i significació pejorativa que se li dona, estan en funció d'uns valors que nosaltres rebutgem.

DEROGACIÓN "LEY DE PELIGROSIDAD
SOCIAL" iii

AMNISTIA IMMEDIATA PER A LA DUNA i i i

DRET AL PROPI COS : : :

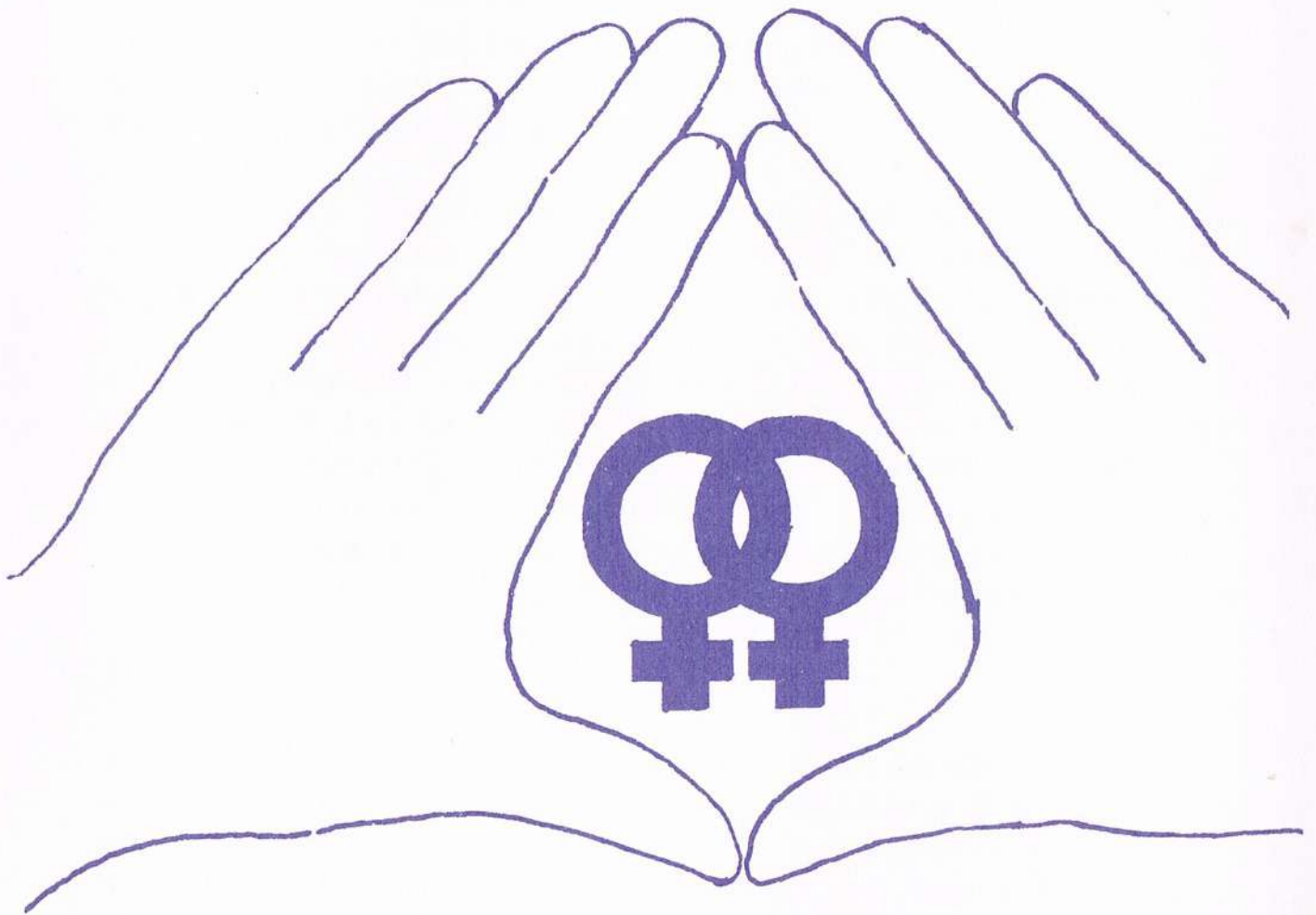
RECONeixEMENT DE L'EXISTENCIA
DE LA LESBIANA iii

LLIBERTAT SEXUAL iii

COL·LECTIU DE LESBIANES

PONÈNCIA DEL COL·LECTIU DE
LESBIANES AL MÍTING CELE-
BRAT A BARCELONA,
EL DIA 3 DE DESEMBRE DE 1977,
PER LA DEROGACIÓ
DE LA "LEY DE PELIGROSIDAD
Y REHABILITACION SOCIAL".

**COLLECTIU
DE
LESBIANES**